

KRISTAUS KARALIAUS

LAIVAS

No. 14. Mt. XVIII

Baland.-April 2, 1938

Užsienio
respublikos
biblioteka

V GAVĖNIOS SEKMADIENIS (KANČIOS)

LEKCIJA

ŽYD. 9, 11—15

BROLIAI: Kristus gi, atėjęs kaip vyriausias būsimųjų gėrybių kunigas, per didesnę ir tobulesnę padangtę, ne rankomis padirbtą, tai yra, ne šito sutvėrimo, ir ne ožių ar veršių krauju, bet savo krauju įėjo vieną kartą už visus į šventyklą, radęs amžiną atpirkimą. Nes jei ožių ir jaučių kraujas ir karvės pelenai, šlakstant, pašventiną sutepuosius, apvalydamas kūną, kaip gi daug labiau kraujas Kristaus, kurs aukojo pats save nesutęptą Dievui, apvalys mūsų sąžinę nuo mirusių darbų, kad mes tarnautumėm gyvajam Dievui.

Ir todėl jis yra naujos sandoros tarpininkas, kad, įvykus mirčiai atpirkti nuo padarytųjų po pirmąją sandorą peržengimų, pašauktieji gautų amžinosios tėvainystės pažadėjimą.

EVANGELIJA

JONO 8, 46—59

ANUO metu Jėzus sakė Žydų minioms: Kas iš jūsų gali parodyti manyje nuodėmę? Kuomet aš sakau jums sakau tiesą, kodėl jūs manim netikite? Kas yra iš Dievo, tas klauso Dievo žodžių. Jūs todėl neklausote, kad neesate iš Dievo. Žydai atsakė ir jam tarė: Argi ne teisingai mes sakome, kad tu samaritonas ir velnio apsėstas? Jėzus atsakė: Aš neesu velnio apsėstas, aš gerbiu savo Tėvą, jūs gi darote man negarbę. Aš neieškau savo garbės; yra kas jos ieško ir teisia. Ištikrųjų, ištikrųjų, sakau jums, jei kas laikys mano žodžius, tas nematys mirties per amžius. Tuomet žydai tarė: Dabar mes žinome, kad tu velnio apsėstas. Mirė Abraomas ir pranašai, o tu sakai: Jei kas laikys mano žodžius, tas neragaus mirties per amžius. Argi tu didesnis už mūsų tėvą Abraomą, kurs mirė? Ir pranašai taip pat mirė. Ką tu iš savęs darai? Jėzus atsakė: Jei aš pats save garbinu, mano garbė niekai. Yra mano Tėvas, kurs mane garbina,

apie kurį jūs sakote, kad jis esąs jūsų Dievas. Bet jūs jo nepažįstate, aš gi pažįstu jį; ir jei sakyčiau, kad aš jo nepažįstas, būčiau lygus jums melagis. Bet aš jį pažįstu ir laikau jo žodžius. Jūsų tėvas Abraomas džiaugėsi, kad jis turėjo matyti mano dieną; jis ją matė ir džiaugėsi. Tuomet žydai jam tarė: Dar nė penkių dešimtų metų nesulaukei ir matei Abraomą? Jėzus jiems atsakė: Ištikrųjų, ištikrųjų, sakau jums, anksčiau, ne kaip buvo Abraomas, aš esu. Taigi, jie ėmė akmenų, kad į jį mestų, bet Jėzus pasislėpė ir išėjo iš bažnyčios.

Kryžiaus Kelių Atlaidai

Visuomet buvo kalbama, kad apeiti kryžiaus kelius (stacijas), tai lengviausias būdas ne vien apmąstyti Kristaus Kančią, bet ir būdas pelnyti sau gausius atlaidus. Senovėje tie atlaidai buvo be skaičiaus. Tačiau, šv. Sostas nutarė spalį 20 d., 1931 m. atšaukti visus buvusius atlaidus ir tik palikti sekančius atlaidus.

Visi tikintieji (turi būti malonės stovyje), kurie atskirai ar bendrai apeina stacijas, gali šitokius atlaidus pelnyti:

1) Kiekvieną kartą, kada tik katalikas apeina stacijas, jis pelni visuotinus atlaidus. Taipogi, kiek kartų į dieną apeis Kryžiaus Kelius, tiek kartų, galima pelnyti visuotinus atlaidus.

2) Kitus visuotinus atlaidus galima pelnyti, jeigu toje dienoje, kada būna atliktos stacijos, tikintieji priima šv. Komuniją. Kitaip, tie, kurie neina prie šv. Komunijos toje dienoje, kurioje apėjo Kryžiaus Kelius, gali laimėti antrus pilnus atlaidus, jei tik tai dešimts kartų apeis Kryžiaus Kelius ir priims šv. Komuniją.

3) Tie tikintieji, kurie pradėjo Kryžiaus Kelius, bet dėl kokios priežasties neužbaigė eję 14 stacijų, gali laimėti dalinius atlaidus. Tai yra, už kiekvienos stacijos aplanymą, gauna dešimts su viršum metų atlaidus.

TRYS KRYŽIAI ANT KALNO

MATAU ant kalno tris kryžius, o ant jų kabo trys žmogystos. Bėgu - bėgu greitai pažiūrėti, kas ten kabo. Užėjau ant aukšto kalno, prisiartinau prie tų trijų kryžių — kalne didelis sumišimas. Žmonės lyg sumišę, tai šen, tai ten laksto. Arkliai žviegia, visa gyvūnija sukelta ant kojų. Saulė uždengia savo veidą juodu debesiu, kad nematytų baisaus reginio. Sidabriniai vandens lašai ėmė kristi iš dangaus, kaip gailėsčio ašaros.

O kas tas kalnas? Kas čia tokio nepaprasto? Žiūriu į kairę pusę — kabas žmogus keikia ir piktodžiauja: „Kristau, Tu kuris sakei, kad sugriausi Bažnyčią, o į tris dienas vėl ją atstatysi, išgelbėk dabar patį save nuo baisios mirties“.

Žiūriu į dešinę pusę, taip pat kabo žmogus ant kryžiaus — bet šis nulenkęs galvą, gailėstingai kalba: „Aš esmi žmogžudys, aš teisingą užmokestį atsiimu — bet, Tu Jėzau, už ką Tu čia pakabintas?... O Jėzau atsimink mane nusidėjėlių, kaip nueisi į savo karalystę“.

Nuo vidurinio kryžiaus saldus balsas pasigirsta: „...sakau tu šiandien būsi su manim rojuje“.

Tas Žmogus, kuris ant to vidurinio kryžiaus kabo, toks skaistus kaip balta lelija ir taip šviesus kaip saulė — jo akys pilnos gailėstingumo. Erškėčių vainikas puošia jo garbiniuotą galvą. Ant jo skaistaus veido, iš po erškėčių vainiko teka kraujo lašai. Rankos ir kojos perkaltos didelėmis vinimis.

Jo malonios akys pakeltos į dangų, o maldaujantis balsas aidi toli, toli už mėlynųjų erdvių, už sidabrinųjų žvaigždžių: „Tėve, atleisk tiems žmonėms jų nedėkingumą, jie nežino ką daro“. Jo galva palengva linksta žemyn, jo balsas, kuris ramina kiekvieną — tilsta... Jo malonios akys merkiiasi, jo skaisti siela atsiskyrė nuo švento kūno...

Po tuo kryžium stovi moteriškė paskendusi sopuliuose. Ji stovi suakmenėjusi. Toji moteriškė yra Jėzaus Motina. Ji žiūri į Sūnų ant kryžiaus kabantį ir iš jos sopulingų lūpų veržiasi tylus balsas: „O Sūneli mano, už ką Tau tokia žiauri mirtis? Vietoj

lovos — kietas kryžius. Vietoj minkštos pagalvės — erškėčių vainikas. O kad aš galėčiau tavo galvą priglausti! O kad būčiau galėjęs palengvinti tavo sopulius! O mano Sūneli, tu aukštai kybai, aš negaliu pasiekti tavęs — o kryžiau šventas atiduok mano Sūneli!“

Dabar žinau, kas tas kalnas yra. Dabar žinau, kas ant to vidurinio kryžiaus kabo. Tas kalnas yra Kalvarija! O ant vidurinio kryžiaus kabo mano Išganytojas — mano Jėzus!

Brangus mano Išganytojau Jėzau, o kad aš galėčiau tave tinkamai pagarbinti — už viso pasaulio nuodėmes atsilyginti... Bet, aš silpnas sutvėrimas tai nepajėgiu daryti. Tik meldžiu, daleisti man nevertai tavo tarnaitėi būti prie tavo brangiausių kojų, kad galėčiau siųsti dėkingumo maldą į dangų. Lai Tavo brangiausi kraujo lašai krinta į mano nevertą širdį ir kada mano akys užsimerks amžinai, brangus Jėzau, meldžiu mane atsiimti į savo palaimintą karalystę.

Menka Dulkelė

Mintys Gavėnios Laikui

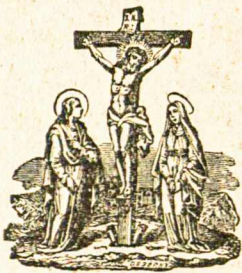
1. Mes turime mąstyti!
2. Mes turime melstis!
3. Mes turime pasninkauti!
4. Mes turime duoti išmaldą!
5. Mes turime daryti atgailą!
6. Mes turime grįžti prie Nukryžiuotojo Jėzaus Kristaus!
7. Mes turime išlaikyti teisingumą iki menkiausios dulkelės!
8. Mes turime padaryti švarias savo šeimas: be pykčio, be barnių, be keiksmų, be suraukto veido!
9. Mes turime bendrai melstis už savo tautą!
10. Mes turime, užbaigę gavėnią, tapti nauji žmonės!

T. Vendelinas Meyer O. F. M.

Novena Į Šventąjį Kryžių

PIRMOJI DIENA

Prašymas

Jėzus: Ko tu nori, kad tau padaryčiau?

Siela: Ak, Viešpatie, kaip man malonu išgirsti šį klausimą! Kitados tu taip klausei aklusius, kučinosius ir luošuosius ir paskui išklausei jų prašymus. Štai ir mano širdį spaudžia lyg koks sunkus akmuo... (prisimink, ko prašai, ir melskis toliau). Ateik man į pagalbą; juk tu gali tai padaryti. Tiesa, mano nuodėmės prikalė tave prie kryžiaus, kad tu nebegali pajudinti nei rankų, nei kojų, bet išstark tik vieną, vienintėlį žodį ir man bus viskas padaryta. Tu viską gali. Aš tvirtai tikiu.

5 Tėve mūsų, 5 Sveika Marija ir 5 Garbė Dievui Tėvui penkių Viešpaties žaizdų garbei.

ANTROJI DIENA

Meilė

Jėzus: Kad tu, vaikeli, žinotum, kaip karštai aš tave myliu! Štai žiūrėk, viską kenčiu dėl tavęs.

Siela: Viešpatie, aš matau. Tik tai ir traukia mane prie tavęs. Tu man parodei tiek daug meilės, tad ir aš, kiek įstengdamas, tau pasitikėsiu. Mane paveikė tavo meilė. Toks Išganytojas, kuris vien tik iš meilės kenčia už atgailos nedarantį nusidėjėlį, be abejonės, pasigailės ir išklausys atgailojančio nusidėjėlio. Padėk man iš savo meilės! Aš gerai žinau, kad neturiu jokių nuopelnų, bet juk tu išklausai mažųjų, silpnųjų ir nevertųjų maldas ir per juos apreiški savo didžią meilę. Viešpatie, aš pasitikiu.

5 Tėve mūsų, 5 Sveika Marija ir 5 Garbė Dievui Tėvui penkių Viešpaties žaizdų garbei.

TREČIOJI DIENA

Gailestis

Jėzus: Ar tu matai, kaip svyra žemyn mano nuvargus galva ir išvarginti pečiai? Tai vis dėl tavo daugybės nuodėmių.

Siela: Atleisk man, gerasis Išganytojau, kad aš tau suteikiau tiek daug skausmo. Ak, kad aš niekad to nebūčiau padaręs! Bet aš gailiuosi iš visos širdies. Kai aš matau tave taip nukamuotą, nukankintą, kybantį ant kryžiaus, tai mano širdį apima didžiausias pasigailėjimas. Kartu aš jaučiu savo širdyje ir kažkokį ramų džiaugsmą, nes man atrodo, kad tu lenkiesi žemyn prieš mane ir kalbi į mane pilnus paguodos žodžius: "Nesirūpink, mano vaikeli, aš tau padėsiu!" O Jėzau, koks tu esi geras nusidėjėliams. Tad aš pasitikiu dar labiau.

5 Tėve mūsų, 5 Sveika Marija ir 5 Garbė Dievui Tėvui penkių Viešpaties žaizdų garbei.

KETVIRTOJI DIENA

Auka

Jėzus: Pažvelk į mano žaizdas, dideles geležines vinis, aštrų erkėčių vainiką, stambius kraujo lašus, visai nukankintą mano kūną ir pasakyk man, ar negalėtum ir tu padaryti kokią auką.

Siela: O mano Jėzau, man labai didelė gėda. Taip, tu teisybę sakai. Tu nori tuo man priminti: "Visa tai padariau dėl tavęs, o ką tu dėl manęs padarysi?" Kaip gi aš galiu atnešti tavo prašymą, ypačiai šiuo metu, kai aš pats kreipiuosi į tave, maldaudamas tavo pagalbos. Aš pasižadau tai padaryti: aš jau nebesiskųsiu, bet su džiaugsmu paaukosiu tau visus savo pašaukimo darbus. Bet tada jau neapleisk mane, mano Išganytojau. Išklausyk mano prašymo. Tavo rankose visa galybė. Jei tu norėsi, tu viską galėsi padaryti. Padaryk, mano Išganytojau! Aš visada tau dėkosiu.

5 Tėve mūsų, 5 Sveika Marija ir 5 Garbė Dievui Tėvui penkių Viešpaties žaizdų garbei.

PENKTOJI DIENA

Atsidavimas

Jėzus: Būk man atsidavęs, mano kūdiki, tai aš tave tikrai išklausysiu. Alyvų daržely aš irgi buvau visiškai patenkintas.

Siela: Dėkoju tau, mano Viešpatie ir Išganytojau. Taip, nuo šio laiko ir aš taip mąstysiu ir melsiuos: "Tėve, atmik nuo manęs, jei galima, tą taure, tačiau nemano, bet tavo tebūnie valia!" Juk tu geriau žinai, ko man reikia. Aš stengsiuosi būti viskuo patenkintas. Turiu viltį, mano Išganytojau, kad tu išpildysi mano prašymą. Mano pasitikėjimas yra toks tvirtas, jog esu tvirtai įsitikinęs, kad tu neatmesi mano maldų. Viešpatie, išklausk mano balsą, ir mano maldos pas tave teateina!

5 Tėve mūsų, 5 Sveika Marija ir 5 Garbė Dievui Tėvui penkių Viešpaties žaizdų garbei.

ŠEŠTOJI DIENA

Mąstymas

Jėzus: O pasauli, pasauli, kaip tu mane apleidai! Aš kybau ant kryžiaus vienas, tavo užmirštas.

Siela: Mano Atpirkėjau ir Išganytojau! Aš labai gerai suprantu šiuos tavo žodžius. Tiesa, kad mes tave per retai lankome ir neprisimenam, kaip reik, viso to, ką tu mums esi padaręs. Nuo šios dienos aš stengsiuosi kuo dažniausiai paklūpoti po tavo kryžiumi ir paskęsti tavo šventose žaizdose. Jei aš apie tave mąstysiu, tikriausiai ir tu su meile mane prisiminsi ir padėsi man mano reikaluose. Jėzau, pasigailėk manęs! Jėzau, pasigailėk manęs! Tu esi visa mano paguoda ir viltis!

5 Tėve mūsų, 5 Sveika Marija ir 5 Garbė Dievui Tėvui penkių Viešpaties žaizdų garbei.

SEPTINTOJI DIENA

Malda

Jėzus: Mano vaikeli, aš labai daug iškenčiau, bet daug ir meldžiausi. Malda suteikė man daugel jėgų.

Siela: Dėkui tau, mano Išganytojau, už tavo pavyzdį. Jis visuomet stovės man akyse, kai mano kryžius slėgs man pečius ir atro-

dys nepakeliamas. Štai ir dabar meldžiuosi parpuolęs ant kelių prieš tavo kryžių, nes gerai žinau, kad čia tikrai būsiu suprastas. O kenčiantis Išganytojau, tenebūnie atmeta mano malda. Dėl brangiausio kraujo, kuris teka iš tavo šventos galvos, iš tavo rankų ir kojų, išklausk mano prašymą. Tada aš dar su didesniu džiaugsmu tau tarnausiu ir dar ramiau nešiu savo kryžių. Jėzau, būk man malonus!

5 Tėve mūsų, 5 Sveika Marija ir 5 Garbė Dievui Tėvui penkių Viešpaties žaizdų garbei.

AŠTUNTOJI DIENA

Viltis

Jėzus: Ar dar nenustojai vilties? Būk tvirtas ir neabejok! Gausi viską, ko tik prašysi, jei tik tas bus tau reikalinga.

Siela: Aš neabejoju, mano Dieve, kad mane išklausysi jei tas nesipriešins tavo amžiniems planams. Aš nesiliausiu meldžis ir pasitikėjęs, nes tu esi tvirčiausias mano pasitikėjimo matas. Kai aš pamatau, kaip tu, ištisęs savo rankas, lenkiesi prie manęs ir su neapsakoma meile į mane žiūri, aš negaliu pas tave neateiti. Man atrodo, lyg tu mane šauktumei. Jėzau, padaryk, kad visa tai nebūtų veltui ir kad tavo šventas kryžius visuomet būtų man mielas ir brangus.

5 Tėve mūsų, 5 Sveika Marija ir 5 Garbė Dievui Tėvui penkių Viešpaties žaizdų garbei.

DEVINTOJI DIENA

Ramybė

Jėzus: Ar tu matai, mano vaikeli, kaip ramiai aš kybau ant kryžiaus? Tad būk ir tu ramus ir palik viską mano valiai. Juk aš visuomet noriu tik tau gero.

Siela: Mano Išganytojau, tavo žodžiai turi būti mano gyvenimo taisyklė. Aš karštai meldžiausi, devynias dienas lankiau tavo šventą kryžių ir kiekvieną kartą su didžiausiu pasitikėjimu žiūrėjau į tavo gėstančias akis. Dabar daryk su manim, kaip tau patinka. Bet dar kartą prašau tave: gerasis Išganytojau, neapleisk manęs! Tačiau tebūnie tavo šventa valia. Aš esu tikras, kad tu mane išklausei, jei ir ne pagal mano norus, tai pagal tavo valią. Su didžiausiu dė-

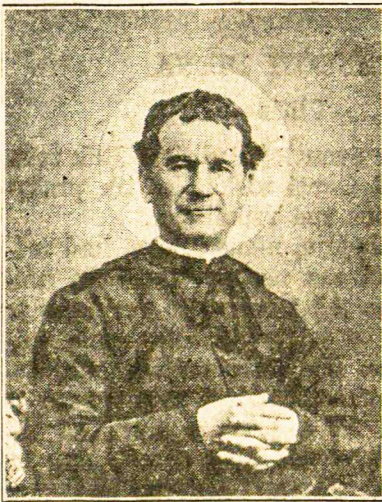
kingumu savo širdyje skiriuosi su tavo kryžiumi; bet netrukus aš vėl ateisiu, nes aš patyriau tai, ką kitados šv. Augustinas yra pasakęs: "Kelios trumputės valandėlės, praleistos prie kryžiaus, labiau atgaivina, negu

visi pasaulio džiaugsmi".

5 Tėve mūsų, 5 Sveika Marija ir 5 Garbė Dievui Tėvui penkių Viešpaties žaizdų garbei.

Kun. A. T. (Samata)

Donas Bosko, žurnalizmo šventasis

Katalikai žurnalistai turi gerą priežastį teikti ypatingą pagarbą šventajam Jonui Donui Bosko už nepaprastą uolų atsidavimą katalikų spaudos plitimui, ir jį galime teisėtai pripažinti kartu su šventuoju Prancišku Saleziečiu kaip

bendrąjį žurnalistų patroną arba globėją.

Mes turime su didele pagarba įvertinti Joną Doną Bosko ne vien už jo aktyvę propagandą katalikų spaudai, bet ir dėl to, kad jis pats buvo išimtinais katalikiškais žurnalistas.

Dar pirma Dono Bosko laikų, katalikų dvasiškija dažnai atsiliepdavo, kad per ilgai leidome mūsų priešams naudotis tuo galingu dvasiniu ginklu, būtent, spauda. Anose dienose Abbe Verreyve rašė: "Ką sakytum apie Europos tautą, kuri ligi šioliai atsisakytų naudotis garlaiviu? Taip pat yra lygiai kvaila, dar labiau smerktina nesinaudoti ta didele Apvaizdos dovana, būtent, spauda". Ir Donas Bosko skelbė panašų pamokslą. Tačiau, jis nepasitenkino vien skelbti, bet tuo pačiu atžvilgiu jis pats pratinosi ir uoliai dirbo veikliame kultūriniame spaudos darbe.

Jis troško tvirtais pagrindais sukurti gerąją spaudą prieš blogąją spaudą, ir išleido skaitlingų populiarių spausdintų, kad kovo-

ti protestantų propagandą. Jau 1853 metais, jis leido pirmąjį populiarių katalikišką periodinį laikraštį Europoje, ir apie tą patį laiką pradėjo taip pat leisti "Skaitymai Katalikams", būtent, serijines knygutes, kurioms skaityti netrukus užsisakė 14,000 prenumeratorių. Katalikų laikraščiu, kad ir periodiniam arba serijinių knygelių plitimui, anose dienose tiek skaitytojų įgyti trumpame laike, tai tiesiog stebėtina! O visgi tai ne pasaka. Patys faktai kalba už save.

Padrasintas tokiu pasisekimu, Donas Bosko įskyrė spaudos apaštalavimą į jo Saleziečių Kongregacijos veiklą. "Aš pradėsiu su maža spaustuve", jis tarė, "paskui padidinsiu; ir vėliau turėsiu jų daug ir didelių". Ir šiandien Saleziečiai gali pasididžiuoti padaryta didele įtaka kultūrinės spaudos pažangoje.

Pirmasis jo spaustuovės įrenginys buvo elementarinis, bet 1883 metais taip išsišakojė ir spausdino tokius milžiniškus leidinius, kad nustelbė tuometinį jauną kunigą Achillesą Rattį, o dabartinį Popiežių Pijų XI-tąjį, kurs svečiavosi pas Tėvą Joną Doną Bosko.

Tėvas Jonas Donas Bosko daug kuomi panešėjo ir supuolė su gerbtinu asumpcionistų Tėvu Vincentu Pauliu Bailly, ikūrėju įtakingo prancūzų katalikų laikraščio "La Croix". Per tris savaites prieš to laikraščio pirmojo numerio pasirodymą, Donas Bosko kartu su asumpcionistų generolu buvo apsi-gyvenę Paryžiuje, ir sakoma, kad Donas Bosko uoliai dirbo, prašalinant pasitaikiusias kliūtis, ir drąsiai nurodant tą kelią, kuriuo jų apaštalavimas turi būti vykdomas.

Tėvas Donas Bosko ir Tėvas Bailly, abu turėjo tą patį objektivą, būtent, populiaries opinijos laimėjimą; ir abu pasiekė savo tikslą. Jų abiejų raštai yra vaizdingi, mokinanti, dvasiniai, be jokių tuščių literatinių pre-

tensijų; tuo pačiu gyvenanti realybę, ir visame reiškiasi realė žurnalistinė nuotaika.

Daugelis Europos žurnalistų laiko sau už garbę, kad savo mokslą, edukaciją, gavo iš Dono Bosko sūnų. Apie trys metai atgal katalonietis rašytojas Ruiz y Manent viename rašte, kalbėdamas apie savo bičiulį Kapdevilą, taip pat prisimena apie įtakingą katalikų dienraštį "El Mati", išeinantį Barcelonoje, ir nušviečia istoriją to dienraščio, kurio gyvenimas bendrai prasideda su kai kuriais Saleziečių leidiniais, ir nurodo galingą Saleziečio įtaką, kuri padarė dienraščio "El Mati" leidėjus ištesėti kilniam ir tikslingame žygyje.

O kiek atsitiko tokių kitų panašių įvykių kūrybinėje spaudos istorijoje?!

Drasūs Dono Bosko užsimojimais kūrybinėje katalikiškojo žurnalizmo pažangoje, jį įstatė į daugelį pavojų. Kadangi Dono Bosko leidiniai tapo labai populiarūs ir kadangi visada turėdavo vis didesnę pasisekimą naujų leidinių plitimui, atsirado pavyduolių priešų, kurie nusamdė žudiką, kurs turėjo jį nušauti. Pasitaikius gerai progai, šūvis buvo taikytas į Doną Bosko, bet kulipka prašvilpė pro jo pažastį tarp rankos ir šono be kūno sužeidimo, išskiriant, kad sutona tapo sudraskyta. Tai nenubaidė drasulio įtakingo spausdinto žodžio karžygio, ir jis, nusišypsodamas, vien prasitarė, kad jo priešai nemokanti gerai šaudyti.

Jis, kaip rašytojas, uoliai dirbo kultūriname spaudos darbe, ir praleido daug ilgtųjų naktų be miego. Kaip daugelis katalikų žurnalistų, taip pat ir Donas Bosko buvo neturtėlis; lygiai kaip jie; jis niekada nesitikėjo pralobti iš pasiaukojimo katalikų spaudos tarnybai.

Jonas Donas Bosko susilaukė 73 metų amžiaus, ir kas dieną uoliai dirbdavęs 19 valandų. Jis gimė neturtėlis ir mirė neturtėlis. Milijonus, kuriuos surinko, jis išdalino skaitlingoms įstaigoms, kurias įkūrė dėl 100,000 Kristaus mažutėlių, išsisklaidžiusių po platųjį pasaulį.

Naudingame savo ilgame gyvenime, Donas Bosko nenulistančiai dirbo ir daug nuveikė Dievo garbei ir žmonijos gerovei. Jo gyvenimas parodo, ką galima nuveikti vienybėje su Dievu, tikėjimo ir meilės galybe, dvasia ir auka To, Kurs yra Prisikė-

limas, Tiesa, Gyvenimas ir Kelias. Pasauliečiai, net Bažnyčios priešai, jį skaitė šventuoju ir vadino stebukladariu. Popiežius Pijus IX jį pripažino Italijos garbė, gi Popiežius Leonas XIII kartotinai kalbėjo, kad jis šventasis.

Jonas Donas Bosko gimė rugpiučio 16 dieną, 1815 metais, ir palaimintai atsiskyrė iš šio pasaulio sausio 31 dieną, 1888 metais Torine, Italijoje.

Prieš mirsiant, jis kalbėjo savo sekėjams: "Jei mano malda išklaudyta, jūs turėsite laimingą gyvenimą; gyvenimą, pripildytą nuopelnais; vainikuotą tą dieną, kurią Dievas paskyrė, teisingojo mirtimi. Tuo tikslu Saleziečiai ir visi mūsų įstaigų auklėtiniai kasdieniai jungia savo maldas su mano, ir mes, per užtarymą Mūsų Ponios, Krikščionių Pagalbos, ir Šventojo Pranciškaus Saleziečio, turime tvirtą ir maloningą viltį, kad visi būsime suvienyti amžiname palaiminime".

1934 metų Velykose, Popiežius Pijus XI plačiam pasauliui šventuoju paskelbė Tėvą Joną Doną Bosko. Visą krikščioniją užliejo džiaugsmo banga. Bažnyčios ir Saleziečių Kongregacijose metraščiai tą dieną aukso raudėmis įrašė į savo puslapius.

Čia mums prisimena lietuviai maldininkai, gyvenantieji Romoje, kuriems tais metais vadovavo Jo Ekscelencija vyskupas T. Matulionis, kurio asmenyje šventasis Tėvas mato ne tik žydinčio tikėjimo vyrą, bet ir tikrąjį tikėjimo išpažintoją, kankinį, kuriam ir maldininkams Popiežius Pijus XI kalbėjo, laimindamas žymėtiniais žodžiais: "Mes laiminame jus visus čia esančius, kiek tiktai galime, ypatingai gi laiminame Studentus Marijonus ir Saleziečius, Šventojo Jono Dono Bosko sūnus, kurie jau daug dirba ir karštai ruošiasi mokslu ir dvasia, kad galėtų padaryti labai daug gero jūsų brangioje tėviškėje (Lietuvoje)".

Tie Šventojo Tėvo laiminimo žodžiai, pasakyti lietuviams maldininkams, turi gilią reikšmę, ir lietuviams duoda džiaugsmo ir maloningo pasitikėjimo, kad iš paminėtų kongregacijų ateityje susilauksime ir lietuvių didelio Šventojo, kurį katalikų pasaulis gerbs ir į jį kreipsis, melddamas galingo užtarymo. Iš Marijonų galime jau tikėtis, kad jų Ordino atgaivintojas, a. a. arkivyskupas

Jurgis Matulevičius, Dievui taip parėdant, bus beatifikuotas ir kanonizuotas, nes jis pasižymėjo nepaprastu gyvenimo šventumu ir daug išganingų darbų nuveikė ne vien Lietuvai, bet ir pasaulio krikščionims.

Kas yra susidomėjęs nuveiktais Šventojo Jono Dono Bosko darbais ir Saleziečių Kongregacijos veikla, ir kas norėtų daugiau žinoti apie lietuvius kunigus, kurie uoliai

darbuojasi Saleziečių Kongregacijoje, bet savo darbuotę plečia ir Lietuvoje, kurių pastangomis ir rūpesniu prasidėjo naujas Lietuvių Saleziečių istorijos laikotarpis, grynai tautiška kryptimi, su atsidėjimu teskaito "Saleziečių Žinių" mėnraštį, išeinantį Torine, Italijoje, o ras daug svarbios medžiagos istoriškam Lietuvių Kunigų Saleziečių veiklos prisiminimui.

Snaudalis

Švenčiausioji Marija Maldose

KADANGI pats Dievas taip aukštai buvo pagerbęs švenčiausią Mariją, tai darosi aišku, jog Jis nori, kad mes irgi atiduotumėme Jai priderančią pagarbą. Šitą Dievo valią buvo gerai supratę tikintieji

"Melskis už mus nusidėjėlius!"
(Sveika Marija)

likams melstis į švenčiausiąją Panelę Mariją, ar ypatingai gerbti Ją, kadangi katalikai visados matydavo Ją Dievo ir savo Motiną ir Tarpininkę ir Globėją; todėl jausdavo reikalą Ją pagerbti ir melsti Josios pagarbos.

Visiems buvo gerai žinomas Arkangelo Gabrielio pasveikinimas: "Sveika Marija malonės pilnoji! Viešpats su tavimi!" — ir šv. Elžbietos Šventosios Dvasios įkvėptas pagerbimas: — "Pagirta tu tarp moterų ir pagirtas tavo yscios vaisius!" Taigi, iš pradžių krikščionys pagerbdavo Ją anais Arkangelo ir šv. Elžbietos žodžiais, pridėdami prie šios pagarbos ir savo įvairius maldavimus.

Ir taip šv. Anastasius prie pagerbimo pridėda maldavimą: "Melskis už mus Valdove ir Moteriške, Karaliene ir Dievo Motina!"

Popiežius Urbonas IV apie 1260 m. buvo pridėjęs prie Angelo ir šv. Elžbietos pasveikinimo: "Jėzus Kristus Amen".

15 šimtmečiui prasidėjus, bendrai pridėdavo: "Šventoji Marija, Dievo Motina, melskis už mus!"

Dabartinis pridėckas: "Šventoji Marija, Dievo Motina melskis už mus nusidėjėlius dabar ir mūsų mirties valandoje!" buvo įsakytas popiežiaus Pijaus V. (1570 m.), kuris paliepė į visas maldaknyges šituo būdu įrašyti maldą: "Sveika Marija".

Pirmaisiais krikščionijos amžiais šitos maldos taip dažnai, kaip kad šiandieną, viešai nekaldėta, Tikrai Nestorijaus erezijai, kuri

krikščionys iš pat krikščionijos pradžių. Pirmaisiais krikščionijos šimtmečiais mes nerandame jokių pėdsakų, kad popiežiai, ar bažnytinės santarybos būtų liepusios kata-

pradėjo niekinti Švenčiausios Marijos dieviškąją motinystę, iškilus ir Epheso Santarybai pasmerkus šią klaidžią tikybą, katalikai pradėjo dažniau viešai kalbėti "Sveika Marija".

Apie 1200 metus buvo iškilę nauji klaidatikiai, valdensai ir albigensai, kurie išniekindami pagerbimą šventųjų, sukilo prieš R. K. Bažnyčią, didžiausiu žiaurumu griaudami visa, kas katalikiška. Susirūpinusiam šiuo šv. Dominikui pasirodžiusi Švenčiausioji Marija patariusi kalbėti šv. Ražančių tikslui iš Dievo išmelsti šitų eretikų atsivertimo. Nuo šito laiko katalikai didžiausiu karštumu pradėjo viešai garbinti Dievo Motiną, prie "Tėve mūsų" maldos visados pridėdami ir "Sveika Marija!"

Tai katalikų dažniausiai vartojamoji malda, kuri patinka Dievui ir Švenčiausiajai Marijai ir yra mums labai naudinga, ypač pagundoms apsiginti. Joje mes atiduodame garbę Švenčiausiajai, paties Dievo išrinktajai, Išganytojo Motinai ir meldžiame Josios užtarymo.

"Sveika Marija" — tai įžanga, kurioje mes išreiškiame Jai didžiausios, priderančios Jai pagarbos jausmus.

"Malonės pilnoji" žodžiais išpažįstame, jog Dievas yra Ją išaukštinęs virš visų kitų, apdovanodamas Ją malonės pilnumu.

"Viešpats su tavimi" ištardami, mes pažymime, jog Josios siela ir kūnas yra kuoglaudžiausiai susijungęs su Dievu.

"Pagirta tu tarp moterų ir pagirtas tavo yscios vaisius Jėzus" reiškia, jog Ji yra laimingiausioji visų žmonių, kadangi iš Jos yra gimęs Išganytojas pasaulio ir didžiausias mūsų Geradaris.

Dalyje: "Šventoji Marija Dievo Motina melskis už mus nusidėjėlius dabar ir mūsų mirties valandoje" prisipažindami esą nusidėjėliai ir silpni, mes, pripažindami Ją mūsų Tarpininke ir didžiausiąją Užtarėja, maldaujame Jos, kaipo paties Išganytojo mums skirtos Motinos, ateiti mums pagalbon, o ypač mirties valandoje, nuo kurios pareina mūsų visa amžinoji laimė.

Šitokia sūniškoji pagarba, meilė ir pasitikėjimas negali nepatikti Dievo Motinai. Šio dėliai šv. Bernardas sako, jog nėra tokio nusidėjėlio, kurio neužtartų Švenčiau-

sioji Dievo Motina, jei jis kreipiasi į Ją, norėdamas tikrai eiti išganyimo keliu!

Šitai pat pradžių visi krikščionys žiūrėdavo į Ją ir šio dėliai po Jėzaus visų pirmą jie garbindavo Ją ir atsiduodavo Josios globai.

Katalikybei besiplečiant, plito po pasaulį, ir pagerbimas Švenčiausios Marijos ir maldos į Ją. Šitokių maldų dabar yra daugybė. Tačiau, svarbiausios, be "Sveika Marija" yra sekančios: "Viešpaties Angelas", šv. Ražančius, šv. Škaplierius, Loreto Litanija, "Sveika Karalienė" ir kitos.

Dabar katalikai kalba "Viešpaties Angelas", varpams suskambinus paausrėje, vidūdienu ir saulei nusileidus. Šitos maldos turinys išreiškia padėką Dievui už Įsikūnijimo paslaptį ir pagerbia Dievo Motiną už Jos tarpininkavimą šioje paslapyje.

Krikščionybei gavus laisvę, įsivyravo paprotys, pagal kurį rytais varpų garsu šaukta maldon tikintieji. Kai kur, ypač vienuolyuose skambinta varpais ir vakarais, kad paklydusieji miškuose, ar dykumose keleviai žinotų, kurios krypties laikytis.

Nuo Kryžiaus žygių laikų popiežius Urbanas II (1095) įsakė melstis dėl atvadavimo Šventosios Žemės ir, kad žmonėms sušaukti rytmetinėms ir vakarinėms maldoms, liepė skambinti varpais pusvalandį prieš saulėtekį ir pusvalandį po saulėlydžiui. Vėliau, būtent 1456 m., popiežius Kalikstas III liepė skambinti varpais ir pusdienyje.

Iš pradžių kalbėta tiktai "Tėve mūsų", vėliau ir "Sveika Marija". Vėlesnieji popiežiai buvo parėdę, kad kas kartą skambintų su trimis skambinimo protarpiais, šiuo norėdami pagarbinti Švenčiausiąją Trejybę, ir kad po suskambinimui tikintieji kalbėtų "Sveika Marija", maldaudami Dievo Motinos panaikinti klaidatikystę. Dabartinis kalbėjimo "Viešpaties Angelas" būdas yra galutinai įvestas 1724 m. popiežiaus Benedikto XIII, kursai šią maldą yra apdovanojęs atlaidais.

Ražančiaus maldos viešai buvo įvestos apie 1206 m. šv. Dominikui maldaujant Švenčiausios Marijos pagalbos prieš valdensus ir abligensus. Popiežius Leonas XIII įsakė, kad per visą spalio mėnesį kalbėtų Ražančių su Loreto Litanija.

Škaplieriaus maldos gavo pradžią iš Kar-melitų Generolo pal. Simono Stock'o apie 1251 metus.

Apie šiųdviejų maldų naudą jau buvo ra-šyta "Laive" atskiruose straipsniuose.

Loreto Litanija — tai dažniausiai Bažny-čios vartojamoji įvairiais atsitikimais malda, kurioje maldaujame Švenčiausios Marijos už-tarymo, pagerbdami Ją įvairiausiai puikiau-siais vardais, imtais tai iš Šventojo Rašto, ar iš apmąstymų apie Josios santykius su Dievu, šventaisiais danguje ir ant žemės.

Visus Josios vardijimus litanijoje mes ga-lime padalinti į 6 skyrius: 1) Pirmuose tri-juose yra glaudžiai suimtos bendros Josios ypatybės; 2) toliau seka užvardijimai Jos kaip Motinos; 3) po šio mes sveikiname Mariją kaip Švenčiausiąją Panelę; 4) to-liau pagerbiame Josios ypatybes imtais iš Šventojo Rašto panašumais; 5) paskui mes atžymime Josios santykius su kovojančiąja Bažnyčia ir pagaliau 6) apibrėžiame Josios santykius su džiugaujančiąja Bažnyčia. Pra-dėdami litaniją, mes šaukiames Viešpaties Švenčiausioje Trejybėje pasigailėjimo ir bai-giame litaniją kreipdamies į Dievo Avinėlių, kad Jis atleistų mums, išklašytų ir pasi-gailėtų mūsų, kurie esame atsidavę Jojo Motinos globai.

Šitie užvardijimai litanijoje ne visi iš kar-to buvo vartojami. Ilgainiui jie buvo idėti, R. K. Bažnyčios pritirtoms malonėms iš Švenčiausios Marijos gautoms pažymėti, kaip va: "Krikščionių pagalba" idėta litanijon nugalėjus turkus; "Be gilmtosios nuodėmės pradėtoji Karalienė" — paskelbus Josios nekaltąjį prasidėjimą; "Šv. Ražančiaus Kara-lienė", paskyrus spalijų mėnesį Dievo Mo-tinai pagerbti; "Taikos Karalienė", karo metu...

Šita malda vadinasi Loreto litanija, ka-dangi iš pradžių ji buvo įvesta Italijos mies-te Loreto, kur randasi stebuklingai iš Na-zareto perkeltas Marijos namelis.

Vienuoliktame šimtmečio vienas pamaldus benediktietis buvo sustatęs dabar visų la-bai mėgiamą maldą "Salve Regina" (Sveika Karalienė gailėstingumo Motina), kurios už-baigos žodžius: "O maloningoji, o gailėstin-goji, o saldžiausioji Pana Marija" yra pri-dėjęs didelis garbintojas šv. Bernardas, ku-rio malda "Atmink o saldžiausioji Pana Ma-

rija" yra irgi visiems žinoma.

Be šitų svarbesniųjų maldų į Švenčiausia-ją Mariją yra dar daug kitų, įvairių įvai-riausių, sustatytų žmonių, kurie ypatingu būdu gerbdavo Švenčiausiąją Mariją.

Visose šitose maldose mes kreipiamės į Ją, ne kaip kad į davėją malonių, bet kaip į mūsų Užtarėją, kurios maldaujame tarpininkauti į Dievą ir išmelsti iš Jo reikalingų mums dalykų; mes meldžiamės į Ją, kaip vai-kai glaudžiasi prie savo motinos, prašyda-mi, kad ji užtartų žodelį už juos į tėvą, į kurį tiesiog kreiptis jie neišdrįsta. Taigi, mes Jos nedieviname, kaip tai tvirtina ka-talikų priešai, bet tik kreipiamės kaippo į galingiausią tarpininkę tarp Dievo ir žmo-nių; atiduodami Jai garbę visų pirma gar-biname Dievą malonių dalinėtoją, žinodami gerai, jog niekas tiek mūsų nemyli, kiek šita Dievo Motina ir niekas tiek nesirūpina mu-mis. Joje glūdi mūsų didžiausioji viltis, ka-dangi Ji sutriuškino žalčiui galvą ir savo apsiaustu apsaugoja mus nuo visų kaip sie-los, taip ir kūno vargų, jei mes šaukiames Josios pagalbos!

Čia tu, kurie žalčio apdumti nenori su-šukti: "Tavo apgyniman puolame Švenčiau-sioji Dievo Gimdytoja! Mūsų maldų neatmesk mūsų reikaluose!"

A. † A.

Tėvų Marijonų Rėmėjų Draugijos Narė
MARIJONA VALIŪNIENĖ

Užmigo Viešpatyje vasario 18 d. 1938 m., Detroit, Mich.

Tėvai Marijonai už jos sielą atlaikys dve-jas šv. Mišias balandžio 4 ir 5 dd. Visi Ma-rijonų Rėmėjų Draugijos nariai prašomi su-kalbėti šv. Ražančiaus dalį už jos sielą ir šiaip pasimelsti, kad Dievas būtų jai gai-lestingas.

A. † A.

Tėvų Marijonų Rėmėjų Draugijos Narys
K. GOBERYS

Užmigo Viešpatyje E. Chicago, Indianoje.

Tėvai Marijonai už jo sielą atlaikys dve-jas šv. Mišias balandžio 3 ir 4 dd. Visi Ma-rijonų Rėmėjų Draugijos nariai prašomi su-kalbėti šv. Ražančiaus dalį už jo sielą, ir šiaip pasimelsti, kad Dievas būtų jam gai-lestingas.

Sniege Išmintos Kojų Pėdos

LENGIVOS, bet didžiulės ir neapsakomai tankiai susiformavusios perlinės sniego žvaigždės, tarsi baltų plaštakėlių (peteliškaičių) masė, iš pilkos, šviningės dangiškos erdvės, taip skaitlingai milijonais ir milijardais ant žemės per naktį krito, kad jos ūmu laiku storu klodu apdengė kietą ir tamsią visoje apylinkėje žemę. Ryto metą, visa tamsioji apylinkės panorama, sutvisko pasakišku lelijos baltumu...

Iš nedidelio namelio, stovinčio visiškai nuošaliai nuo gyventojų laukuose, didžiulio plikų uolų kalno papėdėje, pro duris laukan išėjęs jaunas dvasininkas (kunigas), pažvelgė į sniegą ir susipurtė; paskiau pasistatęs viršutinio savo švarko kalnierių, storu vilnoniu šaliku apsiyvyniojo sau kaklą ir pirštinėmis apmautas savo rankas, dar susikišo švarko kišenium. Taip apsidraudęs nuo šalčio, jaunas kunigas-vienuolis tėvas Jokūbas leidosi kelionėn į nedidelį bažnytkaimį, kame buvo katalikų parapijos bažnyčia, kad Viešpačiui paaukoti Nekruvinąją Auką — atlaikyti šv. Mišias.

Vos tik jis spėjo iš savo tėvelio namų išeiti — prieš jo akis stojosi sniege išmintos viejų vyrų kojų pėdos, su įvairiais iškraipymais, stabčiojimais ir pertraukomis, kas rodė, kad keleivių dėlei kaž kokios tai priežasties ir kuriuo tikslu, eita labai atsargiai ir su didele baime... Tėvas Jokūbas pradėjo atyžiai tas pėdas tēmyti, šalia jų miestelio linkui per sniegą klampojamas. Greitai jis sulig pėdų krypties patyrė, kad dviejų vyrų ateita per nedidelį miškelį, kitoje kelio pusėje, kuriuo jis keliavo, kaip tik nuo bažnytkaimio, kurin jis dabar keliavo; paskiau, eita kurį tolumą bendru keliu, kuriuo ir daugiau žmonių pėdų buvo matyti ten ir atgal jau nueita; pagaliau, matomai, tos pačios pėdos išsikreipė iš kelio, ir pasukė kaip tik jo tėvelio namelių linkui...

— “Hm! — kas tai čia galėjo taip anksti nueiti!? — prabilo pats sau vienas dvasininkas, kiek tuo matymu susirūpinęs. — Juk pas tėvelį mūsų namuosna, rodos, nieko nebepalikau atėjusio? — Turi būti neaiškios profesijos žmonės, kad taip anksti iš miestelio išsinešė, nelaukdami nė šv. mišių. Rodos, nebegalėjo pamiršti to, kad kai tik pas

tėvelį parvykau, — kasdien einu miestelio parapijos bažnyčion šv. mišias atlaikyti. Juk kai dabar klebonėlis serga, — tai jeigu ne aš, — tai visai turėtų be šv. Mišių būti... O vis tik ir to nebebrangina ir tiek!...” — tolesniai pats sau vienas, kalbėjo rūgodamas tėvas Jokūbas.

Nors jis ir labai tom sniege išmintom keistom vyrų pėdom domėjosi, tačiau namon nebegrįžo, žiūrėti taip anksti atsilankiusių jų svečių.

Per sniegą bažnyčion beklampodamas, jaunas vienuolis dvasininkas, tėvas Jokūbas, gerokai sušalo ir pavargę; tačiau jis to su visu mažai tepaisė. Jis greitai nuėjo bažnyčion, atlaikė šv. Mišias, mažam tikinčiųjų būreliui išdalino šv. Komuniją, paskiau nuėjo aplankyti sergantį senelį klebonėlį. Klebonijoje pusryčiai pasistiprinęs, pagrudė ligonį, ir vėl, kaip paprastai, grįžo namon.

Mat sunkiose sąlygose Jėzuitų Ordino vienuolyne jam begyvenant, ir darbo iki ausų turint, nuo kurio laiko jauno vienuolio sveikata, to gyvenimo nebeįstengė išlaikyti ir pradėjo svirti į šalį. Jam pasirodė rimtas pavojus ilganiui visiškai sveikatos, o vėliau gal ir pačios gyvybės nebetekti. Tai matydamas, jo viršininkas kuriam laikui jį paliosavo nuo vienuolio pareigų, ir leido vykti Lenningtonan pas savo tėvelius, kad ten tėviškėje pas tėvelius tyrame ore bebūdamas, atitaisytų pakrypusią savo sveikatą.

Sugrįžęs iš bažnyčios, jis atrado savo tėvelį kaž dėl ko, gan susirūpinusį, kas išbalusiam ir nusiminusiam jo veide, ir šiurpiai surauktuose kaktos bruožuose, lengvai galima buvo išskaityti. Todėl nieko nebelaukdamas, greitai jo paklausė:

— “Tėveli! — kas atsitiko, kad taip susirūpinęs atrodai?”

— “Kas atsitiko? — Argi nežinai, sūneli, kad mūsų plieninė spinta, šią naktį buvo bandoma plėšikų atidaryti... kambary dviejų vyrų su snieguotom kojom apie spintą matosi vaikščiota...” — atsakė tėvas.

Jaunas vienuolis, greitai atsiminė matytas sniege išmintas dviejų vyrų pėdas, ir greitai išbėgo iš buto laukan, jų patikrinti; bet,

kadangi apie namus ir daugiau žmonių šen ir ten buvo vaikščiota, tat nieko aiškesnio nebebuvo galima susivokti, nes visos jos buvo daiktan susimaišiusios. Iš lauko jis greitai sugrižo butan ir nuėjo kambarin apžiūrėti spintą. Visa, ką jo tėvelis jam sakė, pasirodė tikra tiesa: — kambarį būta dviejų vyriškių, ir bandyta spinta atidaryti; tik, matomai, kam nors netikėtai sukliudžius, nespėta atplėšti ir sprukta laukan.

Nemažai tuo radiniu nustebintas, tėvas Jokūbas apleido kambarį, kuriamė stovėjo spinta ir knygynas, ir nuėjo mažan savo kambarėlin ir ten pasiliko iki pietų. Po pietų iki vakarui visa praėjo be jokio nuotikio. Po vakarienės jis dar ilgai savo kambarėly meldėsi, paskiau sėdosi rašyti.

Jau buvo gana vėlus laikas; namuose visi buvo jau sumige, tik tėvas Jokūbas dar rašė. Lauke ties jo kambarėlio langu, pro kurį plito laukan šviesa, tarpe apsnigtų darže medelių, pasirodė šiurpus vyriškio siueletas (figūra). Vengdamas pro langą išeinančios iš vidaus šviesos, jis atsargiai prisiartino prie pat lango, ir pradėjo tēmyti, kas viduje yra. Vienuolis rašė su visu jo nepastebėdamas. Po valandėlės visai prie lango prislinko ir antras panašus siueletas. Abu prilipę prie sienos, tēmijo vidun.

Tuo tarpu, su visu nesitikėtai iš po tamsių debesų, išlindo pabalęs mėnulis, ir visoje savo grožybėje apšvietė sniegu nuklotą žemę. Tai išvydę, tamsūs vyrų siueletai tarėsi žaibas, nubėgo nuo lango atgal į apsnigtus darže medžius. Ir kaip baisiai jie ten būdami, keikė pasirodžiusį mėnulį! Ir kągi? Juk šios nakties taip didelis tikėtas jų laimikis, jau su vėju nušvilpė!... “Juk jis, nelabasis, dabar, kaip matyti, greitai ir nebemanó po debesimis pasislėpti. — Išlindęs, ir stovi kaip kipšas, po atviru dangumi!...” — košė sau pro dantis jiedu iš piktumo. Labiausia jiems buvo gaila ir pikta dėlėi to, kad kaip nutēmijo, šią naktį spinta buvusi pamiřta užrakyti, palikta. Kaip lengvai šią naktį jiedu apsidirbtų! Nebūtų jokio vargo nė darbo... Tačiau eiti ir butan liřti mėnuliui šviečiant, — buvo daugiau negu riziķinga.

Taip jiems besigriežiant, ūmai užgėso kambarėly šviesa, ir sunkios užlaidos ant lan-

go nusileido; plėřikai vėl atgavo pirmųščią savo drašą. Jiedu greitai prisiartino prie lango. Viduj nieko nebebuvo girdėti. Gerai įmiklinę sustingusias nuo šalčio savo kojas, vienas jų atsidaręs neužskleistą virtuvės langą įlindo vidun, o antrasis, nuėjo prie durų saugoti, kad kas pro jas laukan prie atviro virtuvės lango neateitų. Pirmasis pasiřviesdamas maža elektros lempute kelią, akymirksny perėjo per virtuvę, kurioje niekas jį nebesutrukdė, ir atsidūrė knygyno kambarį, kame spinta radosi. Su smarkiai iš džiaugsmo plakančia širdimi, jis atsiklaupęs ant grindų pas stovinčią spintą, atsargiai atidarė jos praviras duris ir griebė pinigus. Bet kaip dideliai jis nustebė, kad spintoje vėton pinigų, — buvo sudėta tik įvairūs dokumentai, rankšluosčiai ir svarbios knygos! Baisiai perpykęs, vienu akimirkšniu jis jas visas išvertė ant žemės, ir vis ieškojo pinigų. Knygas iš spintos beversdamas, jis padarė nežymų bildėsi, kurio per baimę, o ypatingai greitumą, nė pats nebepaspėjo pastebėti.

— “Ar tai ir vėl tu čia!?” — lig griaustinis jo ausyse atsimušęs nuaidėjo per tylų kambarį balsas, — ir tuo momentu visas kambarys sutvėsko elektros šviesa.

Vos spėjo plėřikas nuo spintos akis pakelti, — kaip jis pamatė netoli savęs drašiai stovintį tėvą Jokūbą.

— “O, mano mieliausiasai Viešpatie!...” — šaukė plėřikui negarsiu balsu tėvas Jokūbas. — “Juk tamsta, esi ponas Martynas Vereman, — buvęs mano mokslo geriausias draugas! Tai, kaip mielas drauguži, kaip dabar man atsimoki!? Gi aš pats, — kaip dideliai dabar tavimi susigėdinau ir nasivyliau! Mano gerasis drauge! — Kogi čia ieškai? — Pinigų!? — Argi nežinai, kad aš, ir mano tėvelis, dabar jų visai nebeturime! Kam išvertei mano rankraščius ir knygas!? — O Dieve mano! — Sudėk, meldžiamasis, man greitai spinton jas atgal, ir eik laukan ramybėje, iš kur esi atėjęs!...” — rimtai bet maloniai, kaip tėvas prasikaltusį savo sūnų, barė plėřiką tėvas Jokūbas.

— “Eik ramybėje! — klausykite, matai Dievo šventasis iš dangaus man sako!?... — Dievas seniai visus reikalus užbaigė su manimi, o aš, — su Dievu! — Religijos prietarai dabar manęs nebevaržė ir nebemulkina!

— košė pro sukąstus dantis iš baisios prieš katalikus, o ypatingai Dievą ir kunigus, bolševikiškos neapykantos plėšikas.

Pirmiau, negu tėvas Jokūbas spėjo suprasti didelį grėšiantį sau pavojų, — plėšikas pragariška neapykanta uždegtas, kai tigras prie jo prišokęs, kirto geležiniu įnagiu į galvą, — ir vienu akimirksniu tėvas Jokūbas sunkiai sugriuvo ant žemės.

Vienuolio griuvimas žemėn, padarė nemažą bildesį, ir visi namuose veikia pašoko iš miego.

Plėšikas atlikęs niekšišką savo darbą, be jokios sau naudos, ir girdėdamas jį besivejančius žmogaus žingsnius, žaibo greitumu sprudo laukan; tačiau iš greitumo jis pamiršo, kad įlindęs vidun, jis užsidarė langą, pro kurį dabar atvirai šoko laukan. Visi smarkumu tamsoji atsimušęs į uždarytą langą, jis su visais lango stiklais ir rėmais, tarsį meteoritas, kūliais laukan išsivertė, nusilauždamas dešinę ranką ir mirtinai susižeidamas sudužusias lango stiklais savo kaklo venas. Lauke girdėjosi sunkus į žemę krintant žnegtelėjimas, paskiau šiurpulingas riksmas, kurs kaskart vis silpnėjo, kas reiškė, kad užpuolikai dar įstengė pabėgti nuo namų tolyn...

— “O Jėzau, Marija! — kas čia atsitiko!?” — suriko nesavu balsu tėvas, pamatęs savo vienuolį sūnų, kruviną galvą ant žemės begulintį.

Tuo tarpu, sužeistasis tėvo balsą išgirdęs, atgavo sąmonę. Matydamas baisiai nusigandusį savo tėvą, ir subėgusius visus namiščius, jis sukonzentravo visas savo jėgas ir pradėjo didvyriškai kelties nuo žemės, ramindamas tėvą.

— “Tėveli, tik perdaug nenusigąsk! — Aš jaučiuosi, kad nesu labai pavojingai sužeistas. Tik kuo nors suvilgę, tvirtai suriškite man galvą”.

Tėvas su namiškiais greitai kaip tik galėjo ir išmanė, sūnui suteikė pirmąją pagalbą.

— “O kur Martynas Vereman!?” — paklausė jis atsigaivinęs tėvo.

-- “Koks Martynas Vereman?”

-- “Mano mokslo dienų geriausias draugas! Argi nežinai tėveli?”

-- “Ar tai jis tave užpuolė?”

— “Taip, tėveli, — jis! — Viešpatie, at-

leisė, jam ir pasigailėk jo!...” — atsakė sūnus.

Rytui išaušus, namiškiai įvyki pranešė policijai ir pakvietė gydytoją. Tačiau tėvas Jokūbas ką tai aiškiai savo širdy jausdamas, visiškai nepaisydamas didžiausių tėvo draudimų, suvyniota į bandžus galva, greitai išsiskubino sniege paliktomis pėdomis Martyno Vereman ieškoti. Ilgai klaidžiojo krauju sniege nudažytu jo kojų pėdsaku, kol, pagaliau, jis atrado viename jaunų medelių krūme, sniege besąmonės jį gulintį.

Kas apsakys jauno vienuolio džiaugsmą, kai jis pasikvietęs sau į pagalbą du vyrus, nešė savo priešą į savo namus! Namuosna jį parnešus, jau rasta atvykęs gydytojas, kuris ant greitųjų sužeistą plėšiką išegzaminavęs, konstatavo, kad pagalbos jam jau nebėra ir mirtis jau čia pat.

Gydytojas įdavė jam reikalingų lašų, — ir jis dalinai atgavo sąmonę. Jis pravėręs begėstančias savo akis, ir pamatęs tą patį jauną vienuolį, kurį pereitą naktį šiame pat kambarį, geležiniu įnagiu ant žemės parkirto, su didžiausiu stropumu ir meile jį beslaugantį, pusiau mirštančiomis lūpomis vos girdimai pradėjo kalbėti:

— “Tėve! — Atleisk man, nes aš tuoj mirsiu!...”

— “Aš, nieko tau, sūnau, nebeturiu atleisti, nes nieko blogo man nepadarė! — Juk mudu esava ne priešai, — bet geriausi draugai! O čia, et, tai menkniekis!” — rodydamas pirštu sau į galvą, susijaudinęs su ašaromis atsakė vienuolis.

Plėšikas tokiu pilnu Dievo ir artimo meilės vienuolio elgėsiu, paliko iki sielos gelmių sujaudintas ir permaintytas! Jis greitai paprašė vienuolį, išklaudyti jį išpažinties; vienuolis su didžiausia meile, patenkinimu ir dėkingumu jo prašymą patenkinęs, nusi-skubino bažnyčion atnešti jam šv. Komuniją, po kurios suteikė paskutiniuosius šv. sakramentus. Ligonis priėmęs V. Jėzų į savo širdį, visiškai nusiramino, ir vis nuolatiniai kartojo: Gailestingas mano Išganytojau! Jis bučiuoja prie lūpų pridėtą kryželį ir vos girdimu balsu kartodamas žodžius: — “Jėzau, Marija, Juozapai šventasis, į Jūsų rankas aš atiduodu savo sielą”, plėšikas ramiai ir laimingai amžinai užmerkė savo akis.

J. Butkevičius

Ivykiai Katalikų Pasaulyje

Amerikonai Gausiai Parėmė Misijas

New York, N. Y. — Amerikos katalikai davė \$647,000 paremti misijų darbus. Vadinasi, nors ir sunkmetis, bet katalikai pasistengė dar \$6,000 daugiau suaukoti negu 1936 m.

Žmonių Minios Dalyvavo

New York, N. Y. — Šv. Patricijaus katedroje įvyko kun. prel. B. Eustace konsekravimas į vyskopus. Dalyvavo neskaitant tikinčiųjų minios: 27 arkivyskapai ir vyskupai, 3 abatai, 55 prelatai ir daugiau kaip 600 kunigų.

Misijos Nukentėjo

Kinija. — Nėra jokios abejonės, kad misijų centrai nukentėjo nuo dabartinio karo, kuris vyksta tarp japonų ir kinų — bet vistiek misijonieriai varo savo darbą toliau. Kai kur misijonieriai liko be pastogės, bet vis jie stengiasi atlikti savo misijų darbą.

Mišios 1 val. Nakties

Roma, Italija. — Šv. Tėvas davė leidimą Ispanijos kardinolui Goma y Tomas, kas savaitę, naktį 1 val. iš šeštadienio į sekmadienį laikyti šv. mišias ir jas transliuoti per radiją, kad komunistų valdomoj srityje katalikai, negalintieji kur dalyvauti pamaldose, galėtų mišių išklaudyti per radiją. Yra daug vietų, kur komunistai nuo 1936 m. birželio mėn. yra uždraudę katalikams bet kokias pamaldas.

Kanados Katalikai Švęs

Quebec, Kanada. — Kitais metais (1939) Kanados katalikai švęs trijų šimtų metų sukaktuves, kai buvo įsteigta pirma mokykla mergaitėms ir pirma ligoninių sistema.

Airiai Pagerbė Savo Globėją

Chicago, Ill. — Sakoma, kad kovo 17 d. airiai iškilmingai pagerbė savo tautos globėją šv. Patricijų. Ypač, Bostono ir New Yorko airiai iškilmingai paminėjo tą dieną. New Yorke apie 75,000 airių dalyvavo vietoje eisenoje.

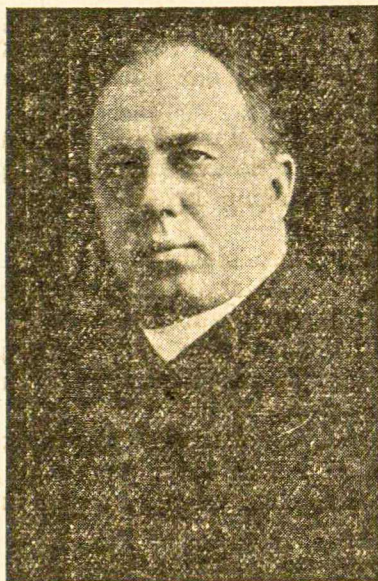
Šaukiamas Jaunimo Seimas

Los Angeles, Cal. — Kovo 27 d., čia įvyko pirmas jaunimo kongresas vyskupijoje. Dalyvavo Šv. Vardo, C. Y. O., Sodalicijų jaunimas.

Pašventino Negrams Koplyčią

Morgan City, La. — New Orleans arkivyskupas pašventino šv. Eucharistijos koplyčią, kuri bus skirta vien negrams katalikams.

LIETUVIAI AMERIKOJE

Kun. Skrypka Gavo Ordiną

Chicago, Ill. — Kovo 21 d., susirinko gausus lietuvių būrys į Windermere viešbutį, pagerbti kun. A. Skrypka, šv. Kryžiaus par. kleboną. Ta proga Lietuvos konsulas p. P. Daužvardis įteikė Chicagos lietuvių kunigų patriarchui D. L. K. Gedimino 3-čio laipsnio ordiną už nuopelnus tautai.

Vienuolės Gerai Prižiūri Ligonius

Dallas, Tex. — Vienas pasaulietiškas laikraštis "Texas Herald" aukštai vertina Šv. Šeimynos seserų prižiūrimą ligoninę Tyler mieste. Pažymima, kad pastatyti tą ligoninę kainavo \$300,000.

Religinė Lietuvių Radio Programa

Lawrence, Mass. — Kiekvieną gavėnios šeštadienį nuo 4:45 iki 5 val. po pietų lietuviai išgirsta savo religinę programą. Šv. Pranciškaus parap. choras, vadovaujamas Povilo Sako išpildo dalimis gražųjų T. Dubois kūrinį "Septyni Kristaus Žodžiai". Visa programa yra transliuojama iš WLAW.

Šv. Marijos Malonių Vieta

Baltimore, Md. — Lietuvių Šv. Alfonso bažnyčia tapo gausių Marijos malonių vieta. Per ištisas dienas ten matysime būrius žmonių besimeldžiančių bažnyčioje. Dieną ir naktį Marijos garbei šimtai ten spindi lempečių. Pamaldų tvarkytojas, kun. Dr. L. Mendelis viešai skaito laiškus, kurie praneša apie gautas per Marijos užtarymą malones. Novenas pamaldų dienomis Šv. Alfonso bažnyčia būna perpildyta Šv. Marijos garbintojų. Paskutiniu kartu jau net 10,000 žmonių pradėjo lankyti Šv. Marijos novenas pamaldas.

Suvaidino "Vakarienbutį"

South Boston, Mass. — Čia atvyko artistai iš Cambridge parapajinės mokyklos (alumnai ir mokiniai) ir ypatingai gražiai suvaidino religinį veikalą "Vakarienbutį". Vaidinimą gražiai priėmė Jėzaus Nukryžiuoto Seserys, gi vadovavo Amžinojo Ražančiaus draugija.

50 Metų Kaip Gyvuoja

Brooklyn, N. Y. — Kovo 27 d., Angelų Karalienės parap. choras suruošė bažnytinės muzikos koncertą. Dalyvavo: Angelų Karalienės parap. choras, Elizabetho, N. J. choristų grupė ir Patersono, N. J. choristų grupė. Kelias giesmes sugiedojo Metropolitan

operos solistė Ona Katkauskaitė. Koncertas buvo lyg įžanga į Angelų Karalienės parap. iškilmes, kurių bus kelios šiemet ryšium su parapijos 50 metų sukakties minėjimu.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

Pereinant Siena, Reikia Turėti Pasas

Kybartai. — Vidaus reikalų ministerija išsiuntinėjo apskr. viršininkams ir policijos vadams aplinkraštį, kad pasienio gyventojai, vykstant į užsienį su sienai pereiti kortele, turi turėti kartu ir vidaus pasą arba galiojantį užsienio pasą.

Atsisveikino su Kun. V. Dargiu

Žemaičių Kalvarija. — Kovo mėn. 1 d. Žem. Kalvariją apleido kun. Vincas Dargis, MIC., kuris čia išbuvo klebonu virš 4-rių metų. Per tą trumpą laiką jis daug pasidarbavo ir spėjo žmonių tarpe įgyti didžiausią simpatiją. Išvažiavo į Kauną, kame bus TT. Marijonų namo vyresniuoju. Naujas klebonas yra kun. A. Petrauskas, ilgą laiką misionieriaęs Amerikoje.

Tautos Veikėjo Sukaktis

Švėkšna. — Šiais metais buvęs ilgametis Švėkšnos klebonas prelatas Julijonas Maciejauskas mini savo amžiaus 70-ties metų sukaktį.

Prelatas J. Maciejauskas gimė 1868 m. 1891 metais buvo jis iššventintas kunigu. 1899 m. prel. J. Maciejauskas paskirtas Švėkšnos klebonu. Švėkšnoje jis klebonavo daugiau kaip 38 metus, t. y. iki pat 1937 m. pabaigos, kol jis pats dėl susidariusių priežasčių nuo klebonavimo vietos atsisakė.

Visus prel. Maciejausko nuveiktus darbus, jam esant Švėkšnoje, būtų labai sunku ir aprašyti. Vos tik atvykęs į Švėkšną energingas klebonas J. Maciejauskas pradėjo statyti gotų stiliaus bažnyčią. (1900 m.) Pastatytoji bažnyčia buvo pašventinta žemaičių vyskupo a. a. Gasparo Cirtauto (1905 m.). Prel. J. Maciejausko rūpesčiu pastaty-

Remkite Pirmosios Amer. Liet. Marianopolio Kolegijos Naują Statybą!

AUKAS SIUSKITE ŠIUO ADRESU:

Kunigas JONAS K. NAVICKAS, M.I.C. — Marianapolis College — Thompson, Conn.

Alp 2272

toji gotų stiliaus bažnyčia Švėkšnoje dar ir dabar tebėra visų gražiausioji bažnyčia Žemaitijoje.

Be to, prel. J. Maciejausko rūpesčiu Švėkšnoje pastatyta klebonija, elgetynas, pirmoji lietuviškoji pr. mokykla rusų laikais, įsteigta progimnazija ir daug kit.

Liūdni Skaiciai

Vilnius. — "Mūsų Vilnius" Nr. 4 skelbia Vilniaus krašto okupantų nužudytųjų lietuvių sąrašą, kuriame yra 89 pavardės. Vieni iš jų sušaudyti lenkų karo teismo sprendimu, kiti nukankinti slaptosios policijos, kiti nežinia už ką kareivių nužudyti, dar kiti sumušti, nesulaukę teismo, mirė lenkų kalėjimuose. Tarp nužudytųjų yra susipratusių lietuvių ūkininkų, mirties sulaukusių tik už lietuvių kalbos vartojimą ten, kur lenkai nenorėjo, yra jaunų poetų, buv. lenkų kariuomenės kareivių, mokytojų, daugiausia jaunimo ir k. Jie visi žuvo ne kaip Lietuvos kariuomenės mūšiuose su lenkais dalyviai, bet kaip ramūs okupuoto Vilniaus krašto gyventojai, susipratę lietuviai.

Žemaičių Plentas

Telšiai. — Prieš trejus metus pradėtas statyti ir jau baigiamas didysis Žemaičių plentas (171 km ilgio), kuris jungs beveik tiesia linija laikiną Lietuvos sostinę Kauną su Lietuvos uostu Klaipėda. 1937 m. pradėta statyti antroji tarptautinės reikšmės plento magistralė, būtent Aukštaičių plentas (153 km ilgio), kuris jungs Kauną su Latvija per Kėdainius, Panevėžį ir Biržus. Per pirmąjį plentų statybos dešimtmetį bus pastatyta apie 700 km. naujų plentų.

Pavyzdys visoms auklėjimo įstaigoms

Aukštadvaris. — Jau 15 metų, kaip Aukštadvaris yra L. K. M. Kultūros D. jos Mergaičių Ūkio Mokykla. Neminėsiu šį kartą ką gero yra nuveikusi mokykla šiam tiek dvasiniai tiek kultūriniai atsilikusiam krašte. Vienas dalykas į kurį tenka atkreipti akis — mokykloje viešpatuoja be pavyzdingos tvarkos dar religinė dvasia. Kiekvieną rytą galima pastebėti didelis būrys auklėtinių artinantis prie Dievo stalo. Iš ten jaunosios Lietuvos dukros sėmia sau dvasinių

malonių jaunystės kovose. Taip pat rytmetinė malda, kurią kalba pačios auklėtinės bendrai bažnyčioje, maloniai nuteikia kiekvieną.

Kiek Statys Tiltų?

Kaunas. — Šiomet įvairiose Lietuvos vietose numatoma pastatyti naujų ir atstatyti senus, viso apie 60 tiltų, kurių didžiausias bus ties Prienais per Nemuną. Didelis tiltas bus pastatytas ir ties Kudirkos Naumiesčiu per Šešupę. Čia yra senas, jau gerokai supuvęs. Jo vietoje bus pastatytas apie 100 m. ilgio gelžbetoninis. Pradėti tyrinėjimai dviems didiesiems tiltams statyti Kaune — per Nemuną ties Karmelitais ir per Nerį ties Eiguliais, nes tiltai numatomi pradėti statyti jau ateinančiais metais.

Jaunimas Bruzda

Gargždai. — Tur būt pavasariška saulutė vis labiau įjudina nerimstančią jaunatvę. Sekmadienį vasario mėn. 20 d. Gargždų pavasarininkai, išklausę Ant. Šaulio paskaitos, dvasios vado kun. Juškio ir "Neringos" valdybos narės Izab. Tarvydaitės nuoširdžių sveikinimų ir linkėjimų, nutarė savystoviai pradėti veikti. Tam tikslui išsirinko mergaitės ir vyrai valdybas.

Remia Ginklų Fondą

Rietavas. — Ginklų Fondui rietaviečiai visuomet gausiai aukoja ir palaiko. Vasario 16 d. proga buvo suruoštas vakaras su vaidinimais "Aušros sūnūs", kurio visas pelnas paskirtas Ginklų Fondui. Vaidybą išpildė dirbą prie plento inžinierius, technikai ir vietos inteligentai. Šis patriotinis veiklas buvo labai darniai suvaidintas. Rietavo visuomenė pageidauja, kad jis dar kartą būtų pakartotas.

* * *

"Kristaus Karaliaus Laivas"

Marijonų Rėmėjų savaitinis laikraštis
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790

Marijonų Rėm. mokestis ir "Laivas" metams \$3.00
Vien laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00 Atskiras numeris 5c